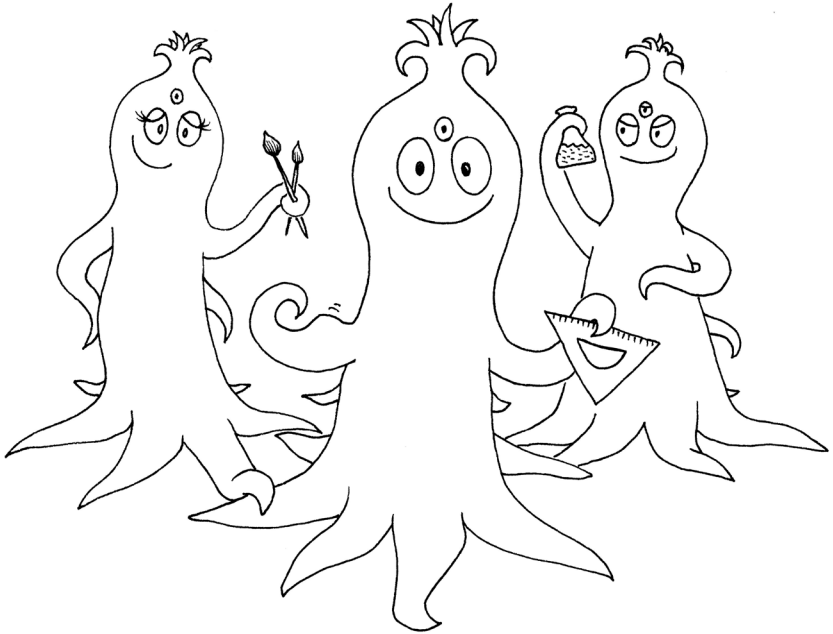

GARBÍCI

R. Raderak

• LIVSTOR
UNIVERSE

Copyright © 2018 R. Raderak

Obálka © 2018 Kristýna Mothejzíková

Všechna práva jsou vyhrazena. Jakékoli šíření, rozmnožování, nebo jiné užití knihy či jejích částí je možné pouze na základě předchozího písemného souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-907019-0-8

JAK ČÍST KNIHU

Milí čtenáři,

držíte v rukách knížku plnou bláznivých příhod a nečekaných zvrátů. Mladí hrdinové této knihy prožívají nevšední dny, přátelství i lásku, nadšení i zklamání. Vy můžete s nimi. A nemusí vám být *-náct*, abyste se dobře bavili – stačí, že jste mladí duchem.

Při čtení občas narazíte na Dobrodružství s Garbíky str. XY

Jsou to odkazy na krátké příběhy, které děj knihy zpestřují, ale nijak ho nemění. Pokud budete netrpěliví, klidně je přeskočte, můžete je číst jako samostatná dobrodružství úplně kdykoli.

Přeji vám příjemnou zábavu!

R. Raderak

1. BYLINKY PANÍ STARKOVÉ

Radlice buldozeru se pomalu opřela o sloupek starého plotu a nahnula ho o několik centimetrů. Řidič zastavil svůj stroj, seskočil na zem, odsunul helmu a nechápavě se poškrábal na hlavě. Něco mu tady nehrálo. Před ním se jako vysoká stěna tyčila rozlehlá zahrada, plná stromů, podivných keřů a květin. Tak zarostlou zahradu snad ještě nikdy neviděl, ale nejzvláštnější na tom bylo, že i když tu pracoval už několik dní, zatím nikdy si té zahrady nevšiml.

Vrátil se tedy zpátky do kabiny buldozeru, vylovil plány stavby, rozložil je před sebe a začal zkoumat. Chodil podél plotu, krokoval, měřil, otáčel mapu do všech stran, zkrátka snažil se přijít na to, kde mohla nastat chyba. Ale ať se snažil sebevíc, vůbec to nedávalo smysl.

O maličkou chvilku později už stáli skloněni nad mapou další dva dělníci. I oni chodili bezradně kolem plotu, debatovali, hádali se nad mapou, divoce mávali rukama, ale ani všichni dohromady z toho nebyli příliš moudří. Zdálo se, že se na stavbě objevil problém – a ne ledajaký!

Za hodinu už stáli všichni tři v kanceláři stavbyvedoucího Kirka. I ten se nechápavě díval do mapy, jako kdyby to byl plán pyramid popsany samými hieroglyfy. Kolem po stolech měl rozložené další dokumenty, mapy a fotografie, ale ani samotnému Kirkovi se nepodařilo najít žádné rozumné vysvětlení. Vypadalo to, že tohle už bude muset hlásit výš, mnohem výš, ukázal prstem směrem nahoru a zvedl sluchátko telefonu.

Na stole tajemníka Matlocha zazvonil telefon. Rozčilený stavbyvedoucí Kirk překotně vykládal, co se stalo, a křičel při tom tak nahlas, že si Matloch musel dát sluchátko dál od ucha. A čím déle Matloch poslouchal, tím víc se mu tvář barvila do běla.

Za malý okamžik po telefonátu se v Matlochově kanceláři rozpoutala doslova horečka. Sekretářka Monika nosila celé svazky dokumentů, plné šanony plánů, smluv a zápisů z porad. Telefony drnčely, právníci, poradci a šéfové různých oddělení si podávali

Matlochovy dveře, stohy papírů se kupily a neštěstí bylo z jeho výrazu stále čitelnější. Situace se přes velikou snahu jevila naprosto jasně. Přestože vykoupili všechny pozemky, tenhle jediný, z neznámých důvodů, naprosto unikl jejich pozornosti. Na místě, kde mělo stát budoucí obchodní centrum, jim trčela zahrada i s chaloupkou jako z pohádky. Vynořila se tu nečekaně jako sopečné ostrovy ze dna oceánu.

Matloch si nervózně otřel pot z čela. Nedalo se nic dělat, bude muset informovat nejvyššího šéfa.

Stavitel Derviš byl typ tvrdého, dravého a neústupného podnikatele, který vždycky dostal to, co chtěl. Ve městě byl velmi vážnou a známou postavou. Vlastnil největší stavební firmu v širém okolí a byl jedním z nejbohatších, nejvlivnějších a nejmocnějších mužů v celém kraji. Mimo to, nebo právě proto, byl také velký nafoukanec a samolibý snob.

Tajemník Matloch se zastavil před kanceláří svého velkého šéfa, pečlivě si upravil oblek a kývl na sekretářku Moniku, že je připraven.

„Tak jaká to bude dneska, pane tajemníku?“ zeptala se vcelku rutinně Monika.

„Ta nejodolnější,“ zachraptěl Matloch.

Monika vstala a bez řeči otevřela velikou skříň. Tam byly v řadách vyrovnány helmy a přilby všemožných druhů a tvrdostí, určené pro různé příležitosti a také pro odlišné druhy zpráv. Monika podala Matlochovi na první pohled velmi bytelnou helmu, zřejmě určenou horníkům do dolů. Já vám totiž ještě zapomněl říct, že pan Derviš byl ještě k tomu nepřičetný násilník a vzteklý surovec.

Matloch si nasadil helmu, ještě naposledy upravil kravatu a Monika mu naznačila, že mu drží palce. Pokřižoval se a zaklepal na dveře s velkým nápisem ŠÉF.

Sám obávaný bos Derviš krmil právě rybičky ve své luxusně zařízené kanceláři. Matloch se zastavil ve dveřích. Dál se vstoupit neodvážil, byl připraven dát se kdykoli na útěk.

„Copak pro mě máte tak důležitého?“ zeptal se Derviš a otočil se. Byl to vysoký starší muž tmavých, řídnoucích vlasů, s výrazně

černýma až planoucíma očima, ze kterých šel opravdu strach.

„Vyskytly se určité komplikace na stavbě našeho obchodního centra,“ začal Matloch opatrně. Rozhodl se podávat katastrofickou zprávu po menších kouskách.

„Ano?“ Derviš zpozorněl a odložil krmení pro rybičky.

„Abych to upřesnil, vlastně tam máme vážný problém,“ otrel si Matloch zpoceně čelo.

Derviš přistoupil ke svému psacímu stolu a Matloch pokračoval: „Lépe řečeno,...“ těžce polknul a po malé odmlce nesměle prohlásil: „Musíme to celé zastavit.“

Vzduch prořízl prudce letící skleněný popelník. Matloch připravený k odražení útoku rychle přivřel dveře a zblokoval střelu. Hned je však zase otevřel, znovu strčil hlavu dovnitř a statečně pokračoval. „Vypadá to, že velká část pozemku, na kterém máme stavět, není z nějakého nevysvětlitelného důvodu vůbec vykoupěna. Jedná se o pozemek nějaké paní Starkové...“

KŘACH! Na dveřích přistála keramická váza a rozprskla se na tisíc kousků. Matloch střelu opět úspěšně zblokoval dveřmi, ale dál už se neodvažoval vstoupit. Všiml si totiž, že Derviš sáhl po ocelovém těžítku. Nechal proto dveře jen pootevřené na malou skulinku a hulákal skrz ni do kanceláře: „A dokud se to nevyřeší, musíme celý projekt zastavit!“ zavřel oči a očekával dopad ocelového těžítka.

Ale tentokrát se už další rána neozvala. Derviš sice měl v ruce municí, jak si správně Matloch všiml, ale nepoužil ji. Patrně si konečně uvědomil celý rozsah jejich problému.

„Pojďte sem!“ zavelel přísně.

Matloch obezřetně vstoupil se šanonem před sebou jako štítem.

„To snad nebude takový problém, vyřešili jsme i daleko horší,“ pravil poněkud mírněji Derviš. „Pošlete tam našeho advokáta i s notářem, ať to vykoupí za jakoukoli cenu.“ Hotovo, vyřízeno. Pro Dervíše všechno a všichni měli svou cenu.

„Ehm,“ Matloch stále vyčkával ve dveřích a neměl se k odchodu.

„Co ještě? Řekl jsem snad jasně: notář a vykoupit!“ rozkázal nekompromisně Derviš.

„Jenomže to už jsme zkoušeli a náš právník, když uslyšel, že

se jedná o pozemek paní Starkové, dal ihned výpověď, změnil si jméno a odstěhoval se do jiného města! Prý s tím nechce mít nic společného,“ sdělil prostě Matloch, nastavil před sebe šanon a zavřel oči očekávaje, že Derviš udeří těžítkem.

Derviš kupodivu opět reagoval naprosto jinak. „Nesmysl, chybí vám jen schopnost neustupovat a nevzdávat se hned při prvním problému,“ řekl vyčítavě a na chvíli se zamyslel. „Ale protože je to tentokrát skutečně mimořádně důležité, hned zítra se za tou paní spolu vypravíme a já to s ní osobně vyřídím.“ Derviš ještě počkal, až Matloch s úlevou odložil šanon, a konečně hodil ocelové těžítko. Jinak by rozhovor nebyl správně ukončen.

Následující den přijeli k zahradě paní Starkové rovnou se stěhovacím vozem, partou silných stěhováků a malým, kostnatým notářem. Derviš měl s sebou kufřík s penězi s přesně odpočítanou částkou v hotovosti. Tak dalece si věřil.

Když vystoupil ze svého vozu a postavil se před zahradu, nedokázal pochopit, jak něco tak velikého a výrazného mohlo uniknout pozornosti. Pan Derviš jen zakroutil hlavou. Neschopní zaměstnanci, jako vždycky, pomyslel si, však on už jim předvede, jak se má vyjednávat, jen co se dostane k té paní Starkové. No jo,

ale jak? To se lehce řekne. Nikde totiž nebyla ani stopa po něčem, co by připomínalo branku nebo dveře, zkrátka po nějakém vchodu. Všechno bylo zpustlé a zarostlé.

Až teprve po dvaceti minutách důkladného pátrání si jeden ze stěhováků všiml něčeho, co možná kdysi byla vstupní branka. Hned se pustili do klestění hustým porostem a objevili schránku na noviny, ve které teď bylo hnízdo celé ptačí rodiny, a dále zvoněk, obrostlý mechem a lišejníky. Když však za něj zkusili zatahat, sesypal se na ně odporně páchnoucí pyl z neznámého keře, který zvoněk obepínal.

Matloch se pokusil branku uvolnit násilím, ale neměl nejmenší šanci.

„Jak ta paní chodí ven?“ napadlo Derviše. „Musí přece občas někam vyjít, třeba na nákup, ne?“

Zatím co nahlas přemýšlel, Matloch pokročil v klestění a zvolal: „Pane Derviši, jsou tu nějaké nápisy!“ A skutečně. Pod hustými větvemi se objevily zrezavělé plechové cedulky. Podařilo se jim některé rozluštit:

Na jiné ceduli stálo:

*NIKDY NEČICHEJTE KE KVĚTINÁM
POD HROZBOU SMRTÍČÍ KLETBY!*

Objevili také docela malinkaté, ale o to záhadnější sdělení, tentokrát jen na dřevěné tabulce, jako upřímné doporučení neočekávaným návštěvníkům:

*PŘED VSTUPEM SE UJISTĚTE, ZDA S SEBOU MÁTE
TUŽKU A PAPIR. V PŘÍPADĚ UVÍZNUTÍ SEPIŠTE ZÁVĚŤ,
Z TOHO UŽ SE NEDOSTANETE!*

Byly tam i další nápisy s podobnými vzkazy, ale ty se nepodařilo celé rozluštit. Všem jim přešel mráz po zádech.

„Ta paní Starková bude buďto pěkná šprýmařka nebo výstřední podivínka,“ Derviš se opovržlivě pousmál. Tak jako tak, on si hladce poradí s kýmkoli.

Matloch zkusil znovu zalomcovat dveřmi, ale jediné, čeho dosáhl, bylo, že vzbudil nějakého neznámého tvora a ten začal šustit hluboko v podrostu.

„Haló, je tam někdo? Paní Starková!“ zavolal Derviš, když zjistil, že dveře jsou v tomto případě k ničemu. Zvuk jeho hlasu se rozpustil v zelené stěně stromů. Nedalo se nic dělat, pokud chtějí dovnitř, budou muset přelézt na druhou stranu, tam snad nějakou cestu najdou.

Matloch přelezl jako první a potom pomohl Dervišovi i panu notáři. Stěhováci dostali příkaz zatím počkat u vozu, dokud to Derviš nevyřídí.

Všichni tři, hned jak dopadli na druhou stranu zahrady, získali pocit, že skočili do jiné doby, jiného světa a času. Všude okolo viděli neznámé druhy stromů a rostlin, všemožné kombinace tvarů, druhů, barev a podmanivých vůní. Jen po nějaké cestě nebylo ani památky. Vydali se proto skrz houští směrem, kde podle plánů tušili, že najdou dům paní Starkové.

Cesta to byla velmi obtížná. Do nohou je píchaly bodláky, trny a všelijaké úpony a do rukou je zase šlehalo všudypřítomné řezavé listy a ostré větve. Konečně se naprosto zdeptáni a zdrceni přiblížili k malému domečku, ze kterého předtím viděli jen střechu. Těsně před ním vegetace zmizela jako účinkem nějakého kouzla a objevily se úhledné záhony s upravenými cestičkami.

Dům vypadal velmi staře, ale zároveň zachovale. Kamenné stěny, malá okénka, střecha porostlá mechem a trsy trávy. Derviš dosedl na masivní dřevěnou lavici před domem, vytáhl kapesník a otíral si zpcené čelo. Pan notář si sedl unaveně vedle něj.

„Podívejte se,“ ukázal Matloch s otevřenou pusou.

Oba se otočili tím směrem. Dráty elektrického vedení visely volně podél sloupu. „Copak ona nemá ani elektřinu?“ zeptal se spíš sám sebe Matloch.

Teď, když měli čas se pořádně rozhlédnout, spatřili mnoho dalších podivností. Stromy se zvláštními tvary listů i plodů nebo keře s rudými květy připomínajícími oční bulvy. Dervíše nejvíce upoutaly zvláštní vysoké květiny s oranžovými a skutečně impozantními květy. Byly hustě vysázené v mohutných kamenných truhlíkách jedna vedle druhé. Nikdo z nich v životě takové květiny neviděl. Derviš vstal a šel si je prohlédnout blíž. Vypadalo to, že ani ony nikdy neviděly člověka, protože jedna taková na něj zrovna zvědavě zírala!

Derviš si protřel oči, jestli se mu to jen nezdá, květina však mrkla ještě jednou a dokonce promluvila: „Jestli se, pánové, potřebujete po té cestě trochu opláchnout, támhle v sudu je dešťová voda.“

Derviš leknutím udělal krok zpět, přitom šlápl nohou do konve s vodou a Matloch s panem notářem vyjekli hrůzou. Nebyla to ovšem květina, kdo promluvil, byla to žena, která skoro jako květina vypadala. Měla dlouhé oranžové rozčuchané vlasy, propletené všelijakými bylinkami, staromódní šaty se spoustou záplat a zástěru, které z kapsy vyrůstala popínavá rostlinka, omotávala se podél rukou a krku až do vlasů, kde rozkvétala do zářivě červeného květu.

„Vy – vy budete asi paní Starková,“ vykoktal ještě vystrašený Derviš a ždímal si přitom nohavici.

„To jsem,“ řekla ta podivná bytost a Derviš se nemohl zbavit pocitu, že musela chvilku vzpomínat, jestli je to opravdu její jméno. „Už nějakou dobu vás pozoruju, jaký jste nemehla,“ na tváři vyloudila příjemný úsměv. „Musíte být hodně odvážní, nebo jen prostě netušíte, co všechno vás tady může potkat. Copak jste

nečetli ty nápisy u vchodu?“ podivila se. „Měly by tam ještě být, dávala jsem je tam nedávno, když jsem byla naposledy venku, tak před padesáti lety,“ dumala.

Všichni tři se na sebe podívali. Derviš chtěl něco říct, ale ta zvláštní paní-květina ho předešla: „Čemu vděčím za vaši návštěvu?“

Ano, přesně tak to má pan Derviš rád, rovnou k věci, a proto hned spustil: „Přišli jsme totiž kvůli...“

„Dáte si bylinkový čaj?“ zeptala se ta pohádková bytost a nechala ho vůbec domluvit.

Matloch zalapal po dechu. Tahle žena si dovolila skočit samotnému panu Dervišovi do řeči. To se nestalo dobrých pět let. Ve firmě by to znamenalo mít už v jedné ruce výpověď.

Pan Derviš se však tvářil příjemně, nesmí se na ni zlobit, je to přece jen starší dáma. Přejde to, jako by se nic nestalo. Dokonce na tváři vyloudil milý úsměv, což se nestalo už dobrých sedm let. Vypadalo to, jako když se usměje rozšlápnutý citrón. „Abyste mi dobře rozuměla, přišel jsem, protože...“

„To já si ho jdu právě uvařit. Miluju bylinky,“ znovu mu skočila do řeči. Tohle se nestalo dobrých deset let, aby panu Dervišovi někdo dvakrát po sobě skočil do řeči, pomyslel si s hrůzou Matloch. Ve firmě by to znamenalo mít už výpověď dočista v kapse.

„Taky máte rádi bylinky?“ zeptala se Starková nic netušíc o katastrofě, kterou způsobil.

„Já celkem ano,“ odvážil se do hovoru vstoupit Matloch.

„Výborně, to si máme aspoň o čem povídat!“ zaradovala se paní Starková a spustila obšírnou přednášku. Provedla nezvané hosty svojí zahradou, ukázala jim různé druhy květin, stromů a keřů. Každou bylinku museli ochutnat, olíznout nebo alespoň přičichnout. Po hodině a půl z toho všechny tři bolela hlava a sotva pletli nohama.

Na závěr představila svoji největší chloubu, garbiózu velkou. Právě onu mohutnou květinu, která Dervíše hned na začátku upoutala. Nejvzácnější z nejvzácnějších.

„Jsou možná poslední na celém světě,“ řekla významně a přitom jeden veliký květ s láskou pohládila.

Potom pány pozvala k sobě domů, kde je posadila na těžké kamenné židle a lavice. Každému nalila do masivního hrníčku hustý bylinkový nápoj, kouřící namodralou tekutinu. Možná jako míchátko, nebo jako brčko trčel z každého hrnku dlouhý stvol.

„Tak, kde že jsme to jenom skončili?“ Starková si vzpomněla na hovor, ze kterého před půldruhou hodinou odbočila.

Derviš byl už tak vyvedený z konceptu a k tomu ještě omámený všemi květinami, že začal koktat a vydávat nesrozumitelné zvuky. Přišlo mu najednou naprosto nemístné po tom všem, co jim vyprávěla, se zeptat, jestli by mu svoji zahradu s milovanými květinami prodala.

„No, ehm, co jsem to jen chtěl říct...“, nevěděl, jak začít. Jeho zázračná vyjednávací schopnost byla tatam.

„No zkrátka jestli byste nám neprodala tenhle váš dům i se zahradou, my ho zbouráme a postavíme tady zbrusu nové obchodní centrum,“ předvedl Matloch svoji vytříbenou vyjednávací schopnost neandrtálce.

„Ne!“ odpověděla Starková beze špetky otálení a dál míchala svůj modrý nápoj.

Tím pro ni bylo celé vyjednávání odbyto a nevypadalo to, že by se k tomu chtěla vracet.

Derviš se najednou vzpamatoval. Nebyl zvyklý takhle se nechat odbýt. Položil rázně hrneček s čajem. „Dám vám milion!“ vyrazil ze sebe a přitom sledoval, jak bude Starková reagovat.

Ta si jen zamíchala šálek, usrkla trochu modré tekutiny a blaženě se při tom usmála.

„Dva miliony,“ přihodil mistr vyjednávač.

„Deset!“ vyštěkl, když viděl, že Starková na něj reaguje jako na nudnou reklamu v televizi.

„Řekla jsem vám přece, že ne,“ zopakovala klidně svoje jasné stanovisko.

„Ale já to musím mít, jinak celý můj projekt padá! A víte, kolik už jsem do něj nainvestoval?“ zvolal zoufale Derviš.

„Vy mi nechcete stále rozumět, neprodám vám to za žádnou cenu,“ zaznělo jako definitivní tečka.

Derviš bouchl pěstí do stolu a zařval: „Třicet milionů!“ Ve tváři

měl brunátnou barvu. „Každý má přece svoji cenu!“ neovládl se a ječel.

„Psst! Nekřičte mi tu, květiny to nemají rády, mohly by se na vás zlobit,“ řekla naprosto vážně paní Starková.

To bylo na mocného šéfa příliš. Ta paní je evidentní blázen nebo si z něj dělá šoufky, proběhlo mu hlavou. Tady taktika ani vyjednávací um nepomohou.

„Jdeme!“ zavelel najednou a byl tak zmatený, že vypil celý hrnek i s tím dlouhým stvolem, který mu teď čouhal z koutku úst, takže když mluvil, bylo mu špatně rozumět. „My dva fe jeftě potkáme!“ zahuhňal a vyletěl z domečku.

Cesta zpátky k brance byla snad ještě horší. Starková měla pravdu, když říkala, že květiny se budou zlobit. Teď to podle toho vypadalo. Hned na začátku Derviš šlápl na malou nevinnou, růžovou květinu. Ta mu to okamžitě vrátila a z jejích květů se na Dervišovy šaty a boty vysypal nazelenalý pyl. Přichytil se tak pevně, že nešel ani oprášit, ani setřást, ba dokonce ani seškrábat. Vypadalo to, že jeho drahé boty jsou nadobro zničené. Jenže tím to teprve začalo.

Při prolézání hustého, zvlášť trnitého keře, se mu jeho úpony provlekly rukávy tak rafinovaně, že Derviš musel sundat celé sako, aby tady nezůstal uvězněný navěky. Jen se však vysvlékl, jiný ostrý šlahoun mu zachytil kravatu a zase jiný vychytralý úpon mu vytáhl peněženku z kapsy. Po dalších deseti metrech mu něco slizkého podrazilo nohy a Derviš upadl a rukama se zabořil do lepkavé hmoty. Když z ní vší silou vytáhl ruce, zjistil, že jsou bez zlatých prstenů, drahých hodinek a bez náramku s briliantem. Chtěl začít nadávat, ale všiml si, že se pomalu propadá do bažiny. Aby si zachránil alespoň holý život, vyzul si boty a vyplazil se po břiše ven.

Když přelézal nazpátek přes plot, na poslední chvíli se mu zahákl veliký kaktus za kalhoty a ne a ne se pustit. Nedalo se nic dělat. Aby z toho vyvázl, musel je tam tomu loupežnému kaktusu nechat. Dobelhal se ke svému vozu a čekající partě stěhováků.

Byl celý nahý, jen ve spodním prádle, a v očích se mu zrcadli-la čirá hrůza. Matloch, který dorazil jen o chvilku dřív, dopadl o poznání hůř, tomu zůstala jen kravata. Jako správný tajemník však nedbal svého obnaženého stavu a ihned přiskočil ke svému šéfovi s dekou, aby ho přikryl.

„Pane Derviši?“ promluvil Matloch se stoupající panikou v hlase. „Kde vlastně zůstal pan notář?“

To byla v tuto chvíli správná otázka, protože naposledy ho viděli, když visel za nohu hlavou dolů u nějaké zvlášť odporné rostliny.

Společně se rozhlédli kolem sebe a očima pátrali v listové husté džungle za plotem, ale po starém pánovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Derviš však byl jako manažer zvyklý uvažovat i v takových vy-pjatých situacích velmi prakticky. „Měl u sebe tužku a papír?“ ze-ptal se klidně.

„Určitě, je to přece notář,“ nechápal Matloch, proč se na to šéf ptá.

„Tak co se staráte, člověče, četl jste snad ten výstražný nápis. Až to odkoupíme a rozbagrujeme, určitě jeho závěť najdeme.“

Ještě to odpoledne podnikl Derviš další kroky. Chodil po kanceláři sem a tam jako tygr v kleci. „Ať si ta bylinková baba nemy-slí, že si se mnou bude zahrávat! Se mnou totiž žádná sranda není!“ křičel na Matlocha, který to mohl potvrdit. Měl na sobě opět helmu nejvyšší odolnosti a seděl příkrčený za stolem, jelikož před chvilkou dostal golfovou holí po hlavě.

„Když to nepůjde po dobrém, tak to půjde po..., no prostě mi zavolejte stavbyvedoucího Kirka!“ rozkázal nejvyšší šéf a tak se také hned stalo.

Za chvíli seděl nešťastný a zmatený Kirk před Dervišem, který na něj řval: „Vůbec nechci slyšet, že nevíte, jak se to dělá! Byl jste přece ve vězení, ne?“

„No ano, ale...“, Kirk se chtěl bránit, ale Derviš ho nenechal domluvit.

„Takže ji musíte, jako správnej kriminálník, pořádně zmáčknout!“ vysypal ze sebe Derviš, o co mu šlo.

Kirk se zatvářil ještě nechápavěji.

„Človče, to vám mám radit, jak se to dělá? Byl jste v kriminálu vy nebo já?“ Dervišova logika byla neúprosná. „Zkrátka půjďte za tou bábou a pořádně ji vystrašíte. A to tak děsivě a pekelně, že sama přileze po kolenou a bude mě ještě prosit, aby mi tu svoji zatracenou zahradu směla prodat!“ Nato Kirkovi Derviš naznačil, že je to vše a dál o jasném příkazu nebude diskutovat.

Chudák Kirk byl sice ve vězení, ale pracoval tam jako vedoucí údržby. Jenže nedostal příležitost to vysvětlit. Šel zpátky do svojí kanceláře a horečně přemýšlel, co může Derviš myslet tím „vystrašit děsivě a pekelně“. Nutno podotknout, že Kirk neměl moc velkou fantazii a vyložil si slova svého šéfa poněkud přímočaře. Vzpomněl si, jak se jednou skutečně vylekal. Měli tenkrát mikulášskou besídku a ten čert vypadal hodně děsivě a pekelně. Třeba měl pan Derviš na mysli právě tohle. A protože ho nic jiného nenapadlo, hned zamířil do skladu.

Nehledal dlouho. Ve veliké zaprášené krabici našel z loňského večírku masku čerta s rohy, dlouhým vypláznutým jazykem a blikající světélka z vánočního stromečku. To už tvořilo solidní základ budoucího pekelníka. Potom už se stačilo jen zastavit v garáži, vypůjčit si pořádný řetěz a silnou červenou stavební svítilnu. Před zrcadlem si to všechno vyzkoušel a zdálo se mu, že vypadá dostatečně hrozivě.

Ještě ten den, krátce z večera, přešel plot do zahrady paní Starkové a na rozdíl od svých předchůdců se choval tiše a klidně. Nevzbudil tudíž žádnou pozornost květin. Takhle potichouнку a nenápadně došel až ke kamennému domečku paní Starkové. Ta zrovna zalávala svoje garbiózy.

Kirk se připravil, nasadil masku pekelníka, zapnul světýlka a počkal si, až se k němu paní Starková přiblíží.

„Ble, ble, ble!“ vyskočil na ní přesně tak, jak to viděl na tom mikulášském večírku.

Jenomže s paní Starkovou to ani nehnulo. Jen vrazila udivenému Kirkovi do ruky konvici s vodou. Strašidla a podobné pří-

zraky jí asi často pomáhaly s prací na zahradě.

Po hodině nepřetržitého nošení konví a těžké práce mezi záhony, kdy z Kirka v masce čerta už lilo a docházely mu baterie ve světýlkách, už to nevydržel a šel s pravdou ven. „Promiňte, já vlastně nejsem žádný strašidlo, jsem jen obyčejný člověk a jdu od pana Derviše.“

Paní Starková upustila konvici, udělala krok dozadu.

„Nebojte, já vám nechci ublížit, jen vás mám vystrašit k smrti, abyste zahradu prodala,“ shrnul slušně a hlavně srozumitelně svoji misi Kirk.

K dalšímu praktickému vydírání se už nedostal. Paní Starková si teprve teď uvědomila holou skutečnost. Sevřelo se jí hrdlo a srdce se jí hlasitě rozbušilo. Stará žena vykřikla a padla bezvládně na zem. Krásná květina pnoucí se po jejích pažích až k vlasům se náhle pustila a uvadla jak v žáru letního slunce.

„Řekl jsem snad něco špatně? Přesně takhle mi to pan Derviš přece říkal,“ mumlal si Kirk.

Jenže paní Starková se nehýbala a nejevila známky života. Kirk zpanikařil. Co má dělat v takovém případě, to mu Derviš už neřekl. Zavolal proto jen záchranku a zbaběle utekl.

Když se vracel zpátky do kanceláře, vůbec si nebyl jistý, jestli si to jeho šéf takhle nějak představoval.

2. GARBIÓZA VELKÁ

Gina jela na kole jako o závod. Drncala po kamenité cestě z prudkého kopce a její dlouhé, kaštanově hnědé vlasy za ní divoce vlály. Byla udýchaná, sotva popadala dech a neustále se ohlížela za sebe. Několik metrů za ní se v plné rychlosti řítily dva chlapci. Na první pohled primitivní hrubiáni s rysy grázlů. Byli to její spolužáci z osmé třídy Dareba a Flink, největší lumpové školy. Terorizovali všechny, na které si troufli, tedy především malé děti v celém okolí. Kradli jim kapesné, někdy i hračky nebo aspoň svačiny.

Zrovna před chvílí chytili dvě malé dívky, sebrali jim mluvící panenku a chtěli si s ní také popovídat. Ale naštvalo je, že s nimi odmítá mluvit a naschvál mele pořád dokola jen tři věty. Snažili se ji přinutit násilím a ohnuli jí obě nožičky dozadu, až se panenka nechala přesvědčit a vypustila ze sebe ještě jednu větu: „Vy jste ale dva hovadosauři!“ Nebyla to však panenka, nýbrž Gina, která se na celou tragickou scénu už nemohla dívat. Dareba s Flinkem přesně nevěděli, co to slovo znamená, ale znělo to hodně urážlivě. Za to teď zaplatí, jen co ji chytí, s panenkou si to vyřídí později.

„Stůj!“ zařval ten větší hrubým hlasem a s pohledem tupého buvola, byl to Dareba.

„O to to bude horší, až tě chytíme!“ doplnil ho ten druhý chlapec hlasem tak vysokým, že se k němu vůbec nehodil. Byl to Flink, nápadně zase připomínající kunu. Pak oba vystartovali za Ginou.

Gina se otočila zase dopředu a ještě víc zabrala do pedálů. Musí se jich přece nějak zbavit. Blížila se k odbočce na lesní cestu. Napadlo ji, že jinou šanci asi nemá, ale vjet v takové rychlosti do prudké zatáčky, když bylo navíc všude mokro a dost to klouzalo, se nejevilo jako správné rozhodnutí. Jenže Gina byla tak trochu jiná než ostatní dívky jejího věku, byla snad až příliš chlapecká. Dokázala se prát s kluky, lézt po stromech, nadávat, ale především umí skvěle jezdit na kole a vůbec ničeho se nebojí a to jim také hned předvede.

Odbočka na lesní cestu se přiblížila. Musela se rychle rozhodnout. „Jsi šílená!“ řekla sama sobě a na poslední chvíli strhla říditka prudce doleva. Dostala smyk, odlétlo bláto a kamení a měla co dělat, aby se na kole udržela. „JO!“ vykřikla radostí. Teď byla zvědavá, co na to tamti dva tupouni za ní. Ohlédla se a radost ji hned přešla. Dareba i Flink patrně také velmi dobře ovládali svoje kola. Giny manévr je neodradil ani na chvíli.

„Do háje!“ zaklela, ale víc si postěžovat nestačila, protože se řítila po úzké kamenité lesní cestě. Chytila se pevně řídítek a zatlula zuby. Slovo brzdy odsunula z hlavy. Dalo by se říct, že letěla jako střela. Kameny, kořeny, kaluže, spadlé větve. Gina měla tvář celou od bláta a kaštanové vlasy už nevlály za ní, ale splihlé a spleené se jí lepily na obličej. Nejhorší ale bylo, že věděla, že se blíží prudký sjezd k malému potůčku.

„To nedají,“ usykla pro sebe a napadlo ji, že tím by se jich určitě zbavila. Tohle by na kole sjel jen opravdický šílenec ...a to ona rozhodně je!

Takže připravit, pozor a hop! Dvě, možná tři vteřiny volného pádu než dopadla do vody. Rychle se otočila, jak jsou na tom její pronásledovatelé.

Flink, který jí byl téměř v patách, nebyl patrně takový šílenec. Na poslední chvíli si to rozmyslel, začal brzdit, a to byla chyba. Gina viděla, jak se valí ze svahu po břiše.

„Cha!“ vykřikla opět radostí. Kunu má z krku, teď ještě toho buvola a má vyhráno.

Jenomže se neradovala dlouho. Právě ta chvílička, co se ohlédla dozadu, stačila, aby ztratila přehled o terénu, špatně odhadla zatáčku a plnou rychlostí narazila do břehu malého potůčku, kde se jí přední kolo zabořilo skoro celé do bláta.

Dareba prudce zastavil, seskočil z kola a ve vteřině byl u ní. To už je dohnal i vyválený a patřičně naštvaný Flink. Oba se na ni zuřivě vrhli.

Jenomže Gina nebyla z cukru a porvat se s kluky jí nedělalo vůbec žádný problém. Škrábala, kousala a kopala kolem sebe jako divoká kočka zahnaná do kouta, dokud ji Flink zezadu nezakroutil ruku za záda. To byl konec.

Ginou projela prudká bolest, jak jí luplo v rameni. „To si dovolujete na holku, co?“ křičela a pořád se divoce zmítala, že ji sotva udrželi.

„Ty přece nejsi žádná holka!“ zareagoval Flink a musel utáhnout ruku ještě víc.

„Jau!“ vykřikla, a když trochu povolil, klekla na kolena do vody. Dareba vzal do dlaně z potůčku bláto a rozetřel ho Gině po obličeji.

„Navíc jsi ošklivá holka, ale s tím blátem vypadáš mnohem líp,“ smáli se oba.

Gina věděla, že prohrála. Další odpor by znamenal jen větší násilí a větší bolest. A u těchto dvou člověk nikdy nevěděl, co může očekávat.

„Tak poslouchej, holčičko, za tohle zaplatíš pokutu,“ oznámil Dareba, když viděl, že to Gina vzdala.

„Jo a pořádně mastnou,“ Flinkovi se nápad zalíbil a patřičně ho rozvinul. „Takže zítra přineseš do školy rovnou stovku, rozumíš?“

„A když ne, pozítří už to budou dvě,“ začal se chechtat Dareba. Byl rád, že na něco tak matematicky rafinovaného sám přišel.

„A teď nám to zopakuj, bahnitá příšero!“ přikázal Flink, přitom zase ještě víc přitáhl Gině ruku a smál se vlastnímu ostrovtipu a krutosti.

„Zítra přinesu stovku,“ sípala Gina bolestí.

„Pánové!“ přidal ještě malý dodatek Dareba a tázavě se podíval na Ginu, aby pochopila, že to má po něm opakovat.

Ta se začala o svoji ruku vážně strachovat, a proto se radši podvolila. „Zítra přinesu stovku, pánové,“ sotva hlesla a sklonila se bolestí.

V tu chvíli ji Flink nečekaně pustil a ona spadla obličejem přímo do potoka. To u obou grázlů vyvolalo obrovský výbuch smíchu. Bavili se doslova královsky. Za tu honičku to rozhodně stálo. Potom ze země sebrali svoje kola a nasedli na ně. „Jo, a to bláto si na obličeji nech i zítra do školy, vypadáš fakt o hodně líp,“ obrátil se k ní ještě Dareba a následoval další výbuch smíchu. „Pojď, jedeme, necháme ji tu, ať se chudinka v klidu vybrečí.“ Ve skvělém rozmaru odjeli hledat další oběti.

V tom posledním se ovšem hluboce mýlili. Gina neměla nic takového jako pláč v úmyslu. Pomalu se zvedla, otřela si obličej, prozkoumala odřené koleno a zkusila udělat pár pohybů pochroumanou rukou. Stále ji dost bolela. Navíc, když se postavila, zjistila, že lehce kulhá. Podívala se za nimi. „A víte, kam vám tu stovku strčím?“ zařvala na prázdnou cestu a podívala se na hodinky. A jéje, bude šest, měla nejvyšší čas. Každé úterý a čtvrtek totiž chodila pomáhat paní Starkové starat se o její zahradu a především o její krásné a vzácné květiny. Gina vytáhla kolo z potoka, nasedla a pomalu odjela.

Gina měla paní Starkovou moc ráda. Vždycky jí tak trochu připomínala babičku z pohádky. Odmalička k ní chodila, když byla sama doma (to bylo často) nebo když jí bylo smutno (ještě častěji). Celé dny spolu jen tak seděly před jejím domečkem a pozorovaly zahradu a život v ní. Přitom jí paní Starková vyprávěla o bylinkách, stromech, keřích a květinách, také o jejich pěstování, o zvláštních druzích, jejich zvycích, povahách a chování. Vyprávěla to všechno s takovou láskou a zaujetím, že Gina vždycky přestala na svoji samotu myslet.

Jindy jí zase vyprávěla příběhy, o jakých Gina nikdy neslyšela. O podivných tvorech žijících ve stromech nebo o bytostech tak malinkatých, že žijí dokonce na květech rostlin. Také o neznámých a dosud ještě neobjevených světech, o jejich dějinách, o slavných panovnících a velkých královnách... a jitrila tak fantazii malé dívky. Gina si vždycky myslela, že má paní Starková velkou fantazii a vypráví všechny ty příběhy, jen aby jí udělala radost. Od té doby jí měla jako svoji babičku.

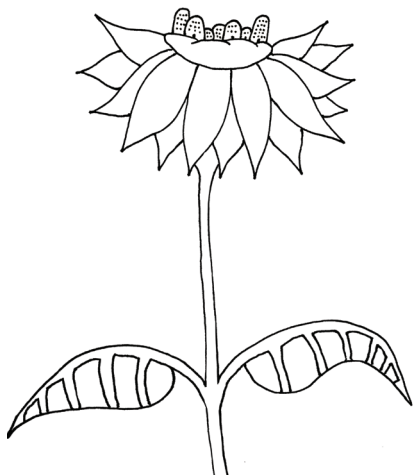
Gina přijela k zahradě paní Starkové na čas. Prolezla pohodlně dírou v plotě a hned narazila na úzkou vyšlapanou cestičku. Věděla totiž, na rozdíl od Derviše, kudy přesně má jít a jak se má ke květinám chovat. U domečku byla tudíž velmi rychle. V sudu na dešťovou vodu si omyla ruce a obličej. Nebude přece staré paní

vykládat, že se zrovna poprala s kluky. Ještě by o ni měla starost. Ale kde vůbec je? Po zahradě se už táhly večerní stíny a paní Starková, která v tuto dobu obvykle zalévala zahradu, nikde. Gina lehce zatukala na dveře. Věděla, že paní Starková si občas ráda zdřímne. Nikdo se však neozval. Obešla dům ze všech stran, prohlédla pořádně zahradu, ale vše bylo marné. Paní Starková prostě nebyla doma, a to bylo velmi zvláštní, to se nestalo, co Gina pamatovala. Určitě se za chvíli odněkud vrátí, ale zatím se do práce pustí Gina sama.

Sebrala nářadí a dala se do práce. Zalila nejžíznivější květiny, zametla u nejčistotnějších, vytrhala plevel u těch nejméně snášenlivých, a nesmí zapomenout na to nejdůležitější – postarat se o majestátní garbiózy velké, které paní Starková pěstovala pod vysokým přístřeškem vedle svého domečku. Skutečně nádherné a zvláštní květiny. Zajímavé bylo, že o nich Gina nikde nenašla žádné informace. Ani v učebnicích, ani v encyklopedii, prostě nikde. Vypadalo to, že rostou jen a jen na zahradě paní Starkové.

Když měla Gina všechnu práci hotovou, uklidila nářadí a posadila se na lavici před dům. Podívala se na hodinky. Blížila se sedmá hodina a Gina se už bude muset vrátit domů.

Cestou zpátky ji napadlo zastavit se ještě u staré paní Rusanové. Bydlela po cestě nedaleko odsud, ta by snad přece mohla něco vědět. Občas se u Starkové zastavila, společně poklábosily, a hlavně si od ní brala bylinky na svá bolavá záda. A Gina měla štěstí. Tam se konečně dověděla, co se stalo. Prý srdeční kolaps! Hned ji mělo napadnout, že se stalo něco vážného. Paní Starková by nikdy od svých garbióz jen tak neodešla. Gina měla ještě chvíli čas. Sedla na kolo a rychle zamířila do nemocnice.

Paní Starková ležela ve čtvrtém patře na pokoji s cizí paní. Vypadala celkem dobře, zřejmě byla z nejhoršího venku. Gina z toho měla velikou radost, popravdě, ta zpráva o kolapsu ji hodně vyděsila. Sedla si na židli vedle postele a paní Starková jí ve stručnosti vylíčila, co se stalo. „Prostě jsem se jen lekla, nejspíš nějakého stínu. Už nejsem nejmladší a srdce mi tak neslouží,“ shrnula situaci, jako by se vlastně vůbec nic nestalo.

Gina jí na oplátku vyprávěla, jak se dnes postarala o všechny květiny, že se nemusí strachovat a může v klidu odpočívat. Potom si chvílku povídaly o různých nedůležitých věcech.

Vše by tedy dopadlo dobře, kdyby se Gina nemohla zbavit pocitu, že se paní Starková chová velmi divně, jako kdyby se něčemu vyhýbala nebo před ní dokonce něco tajila. Často se totiž dívala do země a odpovídala jen několika slovy. Gina to přičetla jejímu zdravotnímu stavu. Musí být jistě pořádně unavená, nechá ji radši odpočívat a půjde domů.

Vtom paní naproti vstala, vzala si kabelku a odšourala se z pokoje ven. Gina se zvedla, že už také půjde, jenže hned jak se za tou paní zavřely dveře, paní Starková prudce změnila výraz, až se Gina lekla. „Dobře mě poslouchej, děvenko, nemáme moc času, než se ta paní vrátí!“

„Uklidněte se, stalo se vám něco, mám zavolat doktora?“ polekala se Gina, ale paní Starková ji vůbec nevnímala a pokračovala: „Dopoledne byl u mě ten podnikatel Derviš, chce koupit moji zahradu a místo ní postavit obchodní centrum,“ vysypala ze sebe v rychlosti, „ale já jsem ho odmítla, mám tam přece svoje garbiózy a nemůžu to prodat. Proto na mě poslal toho odporného člověka, který mě měl postrašit. Příšerně jsem se lekla, a proto jsem zkolabovala. Chápej, chce mě vydírat!“ řekla výrazem, že Gině projel mráz po zádech.

„Musíš nám pomoci, musíš se mu postavit. Nikoho jiného nemáme,“ těžce dýchala paní Starková a musela se opřít o polštář. Ztěžka sbírala síly. Slova se tedy ujala Gina.

„Derviš? Ale to je snad nejmocnější člověk v kraji,“ Gina byla v rozpacích a taky nechápala koho paní Starková myslí tím MY. „Jak bych já vám mohla pomoci? Neporadím si ani s klukama ze

třídy,“ vzpomněla si na dnešní rvačku s Darebou a Flinkem a ponuře se usmála.

„Ničeho se neboj,“ uklidňovala ji paní Starková, „Mexesta už všechno zařídí, je velmi, velmi mocná, sama uvidíš.“

Gina už vůbec nechápala, o kom to mluví. Neměla by přece jenom zavolat lékaře? Na její tváři to asi muselo být hodně vidět a paní Starková to vyčetla.

„Teď není čas na vysvětlování. Dobře mě poslouchej a udělej všechno přesně, jak ti řeknu. Je to důležité!“ pronesla paní Starková velitelsky. „Vrať se zpátky na zahradu, ze skleníku vezmi tu nejmenší garbiózu. Je úplně tam vzadu. Odnes ji domů, večer k ní pořádně přičichni a hned ráno přečti nahlas tenhle dopis!“ Paní Starková zpod polštáře vytáhla zalepenou obálku a podala ji Gině. „A teď mi to celé zopakuj,“ zavelela.

Gina byla tak zmatená, že jen automaticky opakovala: „Prostě se vrátím na zahradu, vezmu tu nejmenší garbiózu, já vím kterou, večer k ní přičichnu a ráno přečtu nahlas tenhle vzkaz.“

„Výborně, já věděla, že je na tebe spolehnutí,“ zaradovala se paní Starková a na tváři se jí poprvé za celý den objevil úsměv.

„A to je všechno?“ podivila se Gina. Připadalo jí, že postavit se mocnému podnikateli tím, že si jednou přičichne ke kytce, přece nemůže stačit.

Paní Starková přesně věděla, co si Gina asi myslí a chytila ji za ruku. „Věř mi, prosím, Gino, známe se přece tak dlouho,“ řekla důrazně a přesvědčivě.

Dveře se zase otevřely a paní spolupacientka se šourala zpátky s hrníčkem čaje.

„Tak běž, oni tě potřebují, rychle!“ burcovala Ginu paní Starková.

Gina ani nevěděla proč, ale najednou na ni padla strašlivá panika. Bez rozloučení se sebrala a vyběhla z pokoje. Řítla se po schodech dolů, nasedla na kolo a nejvyšší rychlostí ujížděla k zahradě splnit svůj úkol.

Paní Starková se dlouze dívala na dveře, potom si lehla a přikryla se peřinou. „Jen se neboj maličká, až tohle všechno skončí, sama sebe nepoznáš,“ pomyslela si a s tím i zavřela oči. Potřebovala si tolik odpočinout.

Stmívalo se, ve vzduchu byla cítit voda. Určitě bude v noci pršet, možná i zabouří, nad obzorem se už začalo blýskat. Gina dojela udýchaná k zahradě. Celou cestu se ohlížela. Paní Starková ji tolik vyplašila. Na zahradě bylo v tuto večerní dobu všechno již temné a ponuré. Veliké stíny jí naháněly strach. Gina se ničím nezdržovala, popadla tu nejmenší květinu v malém truhlíku, prolezla zpátky dírou v plotě a rychle ujížděla domů. Už aby byla odsud pryč!

Za prvních kapek a s prvním pořádným zahřměním dorazila domů, do malého domku na kraji města. Stihla to jen tak tak, její táta ještě nebyl doma. Zavřela za sebou dveře a rozsvítila si.

K Gině se přihnala veliká chundelatá koule a začala kolem ní radostně skákat. Byl to její pes Chlup, který měl tak hustou a dlouhou srst, že nikdo hned nerozpoznal, kde má vlastě oči. Každý to vždycky jen odhadoval podle směru, kam zrovna šel. Chlup kolem ní radostně dováděl a poskakoval.

„Počkej, Chloupečku, panička má ještě hodně důležitou práci, víš?“ Gina se krátce pomazlila se svým chlupatým miláčkem, vyběhla nahoru do svého pokoje a strčila malou květinu do skříně. Ani nevěděla proč, ale pro jistotu zamkla dveře od skřínky. Teprve teď si mohla upřímně oddechnout. Paní Starková jí pořádně nahnala strach.

Potom Gina nakrmila svoje myšky Emu a Muriel, které chovala v teráriu na polici, a pospíchala dolů do kuchyně. Na lednici si na velké nástěnce v kolonce SLUŽBY přečetla rozdělení pro dnešní den:

ÚTERÝ VEČEŘE GINA

Podívala se na hodinky. Měla nejvyšší čas, táta přijde domů každou chvíli. Otevřela lednici a začala připravovat jídlo na studenou večeři.

Gina žila jen s tátou. O všechno se museli postarat sami, proto si rozdělovali úkoly a služby na nástěnce. Táta Hubert chodil často pozdě domů, takže se málokdy potkávali a Gina byla celé dny sama. Máma od nich odešla, když byla Gina ještě hodně malá. Rodinný život nebyl pro ambiciózní vědkyni to pravé. Cestovala

po celém světě a věnovala se naplno svojí práci. Občas sice přijížděla na návštěvu, ale ty intervaly se neustále prodlužovaly, až je počítala na měsíce. Gina mámu naposled viděla před rokem. Možná i proto se tolik upnula na paní Starkovou.

Venku se ozval hrom a v zámku zarachotily klíče. Táta! Právě namazala poslední chleba pomazánkou, na hodinách bylo přesně osm a pět minut. Venku se dalo do pořádného lijáku. Táta v předsíni oklepal promáčený deštník a pozdravil nahlas, aby to bylo slyšet i v kuchyni: „Ahoj Gino, tak už jsem doma!“

Hubert pracoval jako účetní u malé počítačové firmy, ale neplatili ho tam moc dobře, a proto ještě po večerech dělal účetnictví skoro pro všechny sousedy v okolí. Často pracoval až do noci. Snažil se, aby Gina nepocítila sebemenší nedostatek. Musela mít všechno jako její kamarádi, jenže tím pádem mu na ni nezbýval skoro žádný čas. Spíš naopak. Gina mu často sama s účetnictvím musela pomáhat.

Hubert byl účetním nejen profesí, ale i povahou. Všechno muselo mít svůj dokonalý řád a svoji kolonku. Neměl rád nepořádek, změny a nepromyšlené a ukvapené chování. Jeho heslo znělo: Všechno dobře promyslet a spočítat, ale hlavně se nepouštět do žádných unáhlených akcí!

„Jak to dnes šlo?“ zeptal se, když vcházel do kuchyně. Podíval se letmo na nástěnku se službami, přehlédl připravenou večeři, spokojeně kývnul a přisedl ke stolu. Chvilku si s Ginou povídali o běžných věcech, o chodu domácnosti, co je třeba zařídit, co naopak počká a co už mělo být dávno zařízené (nejčastější možnost).

Na závěr Hubert poprosil Ginu, jestli by se nemohla ještě podívat na účetnictví pana Fieldinga a nepřipravila pro něj doklady, které si vyžádal a pro které si hned ráno má přijet.

Gina jen vzdychla a přikývla na souhlas. Podívá se na to hned po večeři, jen co si aspoň na chvilku odpočine. Sedla si do obýváku a pustila televizi. Táta se mezitím oblékal a vypadalo to, že se někam chystá. „Kam vyrážíš v tom lijáku?“ zeptala se ho Gina přes rameno.

„Mám... ještě... něco pracovního,“ vysoukal ze sebe táta trochu nesměle. Pche! Gina moc dobře věděla, co za tím vězí. Chodil